

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

VII. An possit Genus immediatè individuari à parte rei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

CCCLXXVI. Respondeo negando consequentiam, quia ex antecedente tantum sequitur, de individuo completis & specificis prædicari ut Genus; non verò de incompletis & genericis, de quibus jam agimus.

CCCLXXVII. Obijcies 2°. dum animal prædicatur, de hoc animali; prædicatur ut totum potentiale, ergò ut Genus. Probatur antecedens; quia prædicatur, ut non magis homo, quam brutum, adeoque ut contrahibile per differentias oppositas, quod est, esse totum potentiale, ergò, &c.

CCCLXXVIII. Respondeo negando antecedens, juxta dicta contrà P. Oviedum Resol. 3^a. Dub. 3°. Deinde, etiamsi animal de hoc animali prædicaretur, ut non magis homo, quam brutum, non sequitur prædicari ut totum potentiale; nam hoc animal in hac prædicatione, *hoc animal est hoc animal*, prædicatur ut non magis homo, quam brutum, quia non magis dicit rationalitatem, quam irrationalitatem, sed ab utraque abstrahit, sive concipitur sine utraque; non tamen prædicatur ut totum potentiale; quia totum potentiale minus dicit actu essentialiter, quam id, de quo aptum est prædicari ut totum potentiale; hoc animal verò, imò etiam animal non minus dicit essentialiter (puta *universaliter*, modo disp. 4^a. de Specie Dub. 5. explicando) actu, quam hoc & hoc animal, sed ad illa se habet, sicut homo ad Petrum & Paulum.

CCCLXXIX. Obijcies 3°. animalitas ita est prædicabilis de hoc & hoc animali, ut remaneat potentia homo & brutum; ergò est prædicabilis de hoc & hoc animali ut Genus, & non ut Species. Probatur consequentia, quia genus duntaxat, & non Species, est potentia homo & brutum.

CCCLXXX. Respondeo distinguendo antecedens: animalitas ita est prædicabilis de hoc & hoc animali; ut remaneat potentia homo & brutum, spectata præcisè, ut prædicabilis de hoc & hoc animali, nego antecedens: nam sicut hoc & hoc animal non sunt potentia homo & brutum; ita nec animalitas spectata præcisè ut prædicabilis de illis, remanet potentia homo & brutum. Spectata secundum totam latitudinem suæ suppositionis, concedo antecedens; quia ut sic est prædicabilis, non tantum de individuis genericis & immediatis; sed & de homine & bruto specie differentibus.

CCCLXXXI. Respondeo 2° & melius, concessio antecedente, negando consequentiam; ad ejus probationem distinguo; Genus duntaxat, & non Species est potentia homo & brutum, si sit sermo de eo, quod est Species tantum, concedo consequentiam; si sit sermo de eo, quod est Species respectu individuorum immediatorum, & Genus respectu hominis & bruti, sive specierum sibi inferiorum, nego consequentiam: animalitas verò est Species & Genus diverso respectu supra allato.

DUBIUM VII.

An possit Genus immediate individuari à parte rei.

CCCLXXXII. Sensus Dubii est, an dari possit *hoc animal v.g. (nam dubium procedit de denominatis Generis) sive hoc vivens sensitivum, separatum ab homine & bruto, à parte rei, id*

est, quod nec sit individuum humanum, nec brutale à parte rei; sic ut hæc ceitas hujus animalis fundet negationem identitatis ab alio animali, prout Petreitas fundat negationem identitatis Petri ab alio homine. Quare, dubium non procedit, an Genus ut Genus formaliter, possit immediate individuari à parte rei; sed materialiter tantum, an v. g. possint dari à parte rei in individuo prædicata essentialia animalis sine differentia specifica intermedia, puta rationalitate, aut irrationalitate. Hoc præmissis, sit

RESOLUTIO.

CCCLXXXIII. Dico, contrà Recentiores communiter, & nominatim P. Ponticium, qui hanc quæstionem in terminis hic agit. Potest Genus immediate individuari à parte rei, saltem Divinitus.

CCCLXXXIV. Probatur 1°, quia, re bene examinata, in eo nulla apparet repugnantia, ut solutione Argumentorum patebit; atqui ea, in quibus nulla apparet repugnantia, sunt possibilia, ergò, &c. Minor probatur in Physica.

CCCLXXXV. Probatur 2°, non repugnat, dari hanc animam mediam inter rationalem & irrationalem, quæ sit hæc vivens sensitiva tantum; ergò non repugnat dari hoc animal medium inter rationale & irrationale, quod sit hoc vivens sensitivum tantum; ac per consequens Genus immediate individuatum à parte rei. Consequentia patet, quia talis anima esset tale animal, realiter & à parte rei; sicut hæc anima hominis, realiter & à parte rei, est hoc animal rationale: hæc anima bruti, realiter & à parte rei, hoc animal irrationale; eò quod illa sit hæc vivens sensitiva rationalis; hæc verò anima bruti, hæc vivens sensitiva irrationalis.

CCCLXXXVI. Nec dicas, hanc animam non esse hoc animal; 1°, quia hoc animal debet esse corporeum; 2°, quia Genus sumitur à materia, non autem à forma: nam

CCCLXXXVII. Ad 1^{am}. Respondeo hoc animal quidem, quatenus actu sentiens, debere esse corporeum; quia ut sic, includit organa corporea tamquam instrumenta sensationis, per quam denominatur actu sentiens; non tamen quatenus sensitivum, seu quatenus principium sentiendi, quomodo tantum est realiter idem quod anima: nam principium sentiendi identificatur animæ, non corpori. Deinde, etiamsi daretur, quod hoc animal deberet esse corporeum, optimè intelligitur, quod hæc anima sit corporea, hoc ipso quod habet partes extensas, & à corpore pendet tamquam à causaeductiva, prout pendet hæc anima bruti.

CCCLXXXVIII. Ad 2^{am} verò Respondeo, istius Axiomatis, *Genus sumitur à materia*, hunc sensum esse: Genus imitatur materiam, id est, Genus est determinabile per unam saltem differentiam communem Logicam; sicut materia per unam saltem differentiam Physicam; sive interim Genus realiter sit forma, sive materia.

CCCLXXXIX. Probatur antecedens probationis 2^a. tota realitas & essentia hujus animæ viventis sensitivæ salvari potest, posita impossibilitate alterutius animæ, rationalis vel irrationalis, ergò & posita impossibilitate utriusque. Probatur consequentia, quia non magis à possibilitate unius, quam à possibilitate alterius pendet: antecedens patet, quia

quia de facto tota in una earum reperitur; alioqui Petrus & Buccephalus includerent aliquid realiter idem; & per consequens, non distinguerentur realiter adaequate; contra experientiam; ergo, &c.

ccclxxx. Respondebis forte, negando consequentiam, propter hanc rationem; quia licet, ut videam, non magis pendeam ab oculo sinistro, quam à dextro determinatè; pendeo tamen ab alterutro indeterminatè & confusè. Vnde hic similiter, licet tota realitas & essentia hujus animae viventis sensitivae salvari possit, posita impossibilitate alterutrius, animae rationalis vel irrationalis; tamen, ut salvetur, pendet ab alterutra indeterminatè & confusè. Sed

ccclxxx. Contra 1°. disparitas est, quod alteruter oculus sit instrumentum necessarium videndi; sicut unus omnium equorum, hic vel ille, est pars essentialis equitantis: rationale autem vel irrationale non est instrumentum necessarium, vel pars essentialis hujus animae viventis sensitivae, sive hujus animalis; nam rationale & irrationale se habent ad hanc animam viventem sensitivam, consideratam in statu possibili, sicut album & nigrum ad parietem; siquidem rationale & irrationale non minus sunt extra essentiam Physicam animae viventis sensitivae tantum possibilis, quam album & nigrum extra essentiam Physicam parietis. Vnde sicut paries esse potest, & non esse albus aut niger, ita haec anima vivens sensitiva possibilis potest produci, & non produci rationalis aut irrationalis.

ccclxxxii. Contra 2°, non est assignabilis ratio, ob quam dicatur haec anima vivens sensitiva possibilis pendere à possibilitate alterutrius animae viventis sensitivae rationalis, vel irrationalis.

ccclxxxiii. Non haec, nempe, quia alteruter identificatur; nam id solum verum est, de existente, non de possibili; imò de existente (saltem irrationali) satis dubium est, ut statim patebit.

ccclxxxiv. Neque haec, nempe quia, ut existat, debet esse ens Physice completum; nam anima rationalis existit naturaliter separatim ab omni subjecto, & materia separatim ab omni forma; natura tamen est ens Physice completum.

ccclxxxv. Nec magis haec, quia ab illis accipere debet singularitatem; nam caetera entia eam habent ab entitate propria; ergo & ipsa: nec ulla alia apparet ratio, ergo, &c.

ccclxxxvi. Probatur 3°. Materia 1^a (ut suppono ex Physica) potest naturaliter 1°. produci sine omni forma, & naturaliter existere sine omni forma. Item haec anima vivens sensitiva potest existere naturaliter (ut constat ex statu separationis animae rationalis à corpore) sine omni corpore humano & brutali, ergo & hoc animal, sive haec anima vivens sensitiva sine rationalitate vel irrationalitate. Probatur consequentia, quia non magis à rationalitate vel irrationalitate pendet, quam materia à forma, aut quam haec anima vivens sensitiva ab aliquo corpore, humano vel brutali, ergo, &c.

ccclxxxvii. Respondent nonnulli, esse disparitatem, videlicet, quod gradus genericus identificetur specifico, animal v. g. huic homini vel huic bruti; non item materia formae, vel a-

nima sensitiva huic corpori humano aut brutali. Sed

ccclxxxviii. Contra, tales advertere debuissent dubium procedere de gradu generico animalis possibili, ejusdem rationis cum existente in Petro & Buccephalo; non verò de actuali & in illis realiter existente, quem satis constat illis identificari; ac proinde non posse ab illis separari. Numquid hoc ens consideratum ut possibile, licet ut actu existens, de facto Petro v. g. realiter identificetur, potest realiter extra Petrum, & à Petro separatim reperiri? nullus rationabiliter negabit; quia sicut de facto in hoc lapide extra Petrum reperitur, ita & extra Petrum à possibilitate ad existentiam trahi posset. Idem dic de anima illa sensitiva; & attende, nos solum velle, Genus in nonnullis contrahi per differentiam specificam, in aliis per individualement immutatam.

ccclxxxix. Addo tamen, istud animal, sive istam animam sensitivam tantum, in casu conclusionis, non fore gradum Metaphysicum; sed ens incompletum Physicum; quia verè realiter & à parte rei existeret, & ante omnem intellectum. Vnde hoc dubium, non tam ad Logicam pertinet, quam ad libros de Anima: licet hic communiter ab omnibus tractari soleat.

cccc. Probatur 4°. secundum eos, qui admittunt animarum successionem in generatione hominis; embrio 1° animatur animà vegetativà, quā pereunte animatur animà vegetativà & sensitivà simul, & nondum animà rationali aut irrationali; sed illo casu, embrio est hoc animal, & non hic homo vel hoc brutum; ergo est Genus immediatè individuatum.

cccci. Responderet aliquis, embrionem esse Speciem quandam animalis incompleti distinctam ab homine & bruto; sed frustra, quia cum Species illa incompleta nihil addat supra Genus, non distinguitur à Genere. Vnde respondere, embrionem esse speciem quandam animalis incompleti distinctam ab homine & bruto, est respondere esse Genus distinctum à specie; quod frustra responderetur, nec quidquam contra probationem continet; sed potius illam confirmat, admittens hunc embrionem esse hoc Genus immediatè individuatum, sive individuum immediatum sub embrione, qui Genus est.

cccci. Confirmatur. Quodlibet Genus potest contrahi immediatè ad speciem aliquam per differentiam istius generis contrahibilem nobilissimam, ergo & per ignobilissimam, nempe haecceitatem. Assumptum probabitur in Physica Disp. de infinito Dub. 5°.

SOLVITIO OBJECTIONVM.

ccccii. Objicies 1°. Achillem Adversarium. Isti generi à parte rei immediatè individuatò v. g. huic animali, repugnaret esse hic homo, vel hoc brutum, & non repugnaret; sed id contradictoriè repugnat; ergo & illud individuum dari à parte rei.

ccccc. Probabis majorem pro 1ª parte 1°, quia alioqui tale individuum non haberet essentiam in se certam & determinatam, sed in hoc homine tantum vel hoc bruto; neque certas & determinatas operationes, sed esset indifferens ad operandum rationabiliter vel irrationabiliter. 2°, quia alioqui posset

posset successivè esse aliud, quàm antè fuisset, puta hic homo, vel hoc brutum, & sic posset consequenter dari transitus de Specie ad Speciem, duæ Species in unam coalescere, &c. quod favet hæresi dicenti, in Christo Naturam humanam & Divinam in unam coaluisse.

CCCCIV. Probatur major pro 2^a parte: quia, si repugnaret: vel repugnaret propter rationem animalis præcisè: vel propter Differentiam numericam sive propter illius singularitatem positivam: vel propter negationem hujus hominis & hujus bruti, in singularitate talis individui fundatam; vel in ratione animalis immediatè.

CCCCV. Non propter rationem animalis; quia ratio animalis ejusdem planè rationis, identificata in hoc homine, & hoc bruto sinè tali repugnantia reperitur.

CCCCVI. Non etiam propter singularitatem positivam; 1° quia illa solum facit repugnare, ut, quod est hoc, non possit esse illud numero; non verò ut, quod est hoc, non possit esse hujus vel illius Speciei, hic homo v.g. aut hoc brutum; ut constat ex singularitatibus Petri & Pauli, ratione quarum inter se quidem repugnant, ne sint idem numero; non verò, ne sint ejusdem Speciei. 2° quia si singularitas sive Differentia individualis faceret repugnare tale Individuum esse hunc hominem vel hoc brutum, non esset Differentia individualis; sed specifica: quia illa ratio, in qua conveniunt plura Individua, & per quam differunt à qualibet Specie, est Differentia specifica; sed Differentia individualis esset talis, ergò, &c.

CCCCVII. Non propter negationem hujus hominis & hujus bruti in singularitate talis Individui fundatam; 1° quia, cum deberet potius exigere esse hic homo, vel hoc brutum, quàm id non esse; talem negationem non haberet. 2° quia repugnantia illa debet esse positiva, utpotè entis positivi.

CCCCVIII. Non denique propter negationem hujus hominis & hujus bruti in ratione animalis immediatè fundatam; quia ratio animalis secundum se est indifferens ut sit in homine vel bruto.

SOLUTIO I.

CCCCIX. **R**esp. 1° retorquendo Achillem illum in Adversarios, qui admittunt, posse Genus immediatè individuari sub conceptu. Huic animali, Generi immediatè individuato sub conceptu, repugnaret esse hic homo vel hoc brutum sub conceptu, & non repugnaret: sed id contradictoriè repugnat; ergò & dari Genus immediatè individuatum sub conceptu.

CCCCX. Probatur major pro 1ª parte, 1° quia alioqui tale Individuum non haberet sub conceptu essentiam in se certam & determinatam; sed, &c. 2° quia alioqui posset successivè esse sub conceptu aliud, quàm antè fuisset, &c. non enim minùs repugnat Individuum ut tale Individuum v.g. hoc animal, non habere essentiam determinatam sub conceptu, quàm à parte rei; esse successivè aliud sub conceptu, quàm antè fuisset: quàm esse successivè aliud à parte rei, quàm antè fuisset.

CCCCXI. Probatur major pro 2^a parte 1°. quia si id sub conceptu repugnaret: vel repugnaret propter rationem animalis præcisè: vel propter Differentiam numericam sive illius singularitatem positivam: vel propter negationem hujus hominis, & hujus bruti, &c. Non propter rationem animalis, quia

R. P. Francisci Bone Spei Logica,

ratio animalis ejusdem planè rationis in Petro & Paulo sinè tali repugnantia sub conceptu identificata reperitur. Eodem modo applica cætera.

SOLUTIO II.

CCCCXII. **R**espondeo 2° negando majorem pro 1ª parte: ad 1^{am} autem probationem majoris pro 1ª parte Respondeo, quòd etiam si istud animal posset Physicè inadæquatè fieri vel hic homo, vel hoc brutum; non idèò tamen haberet essentiam magis indeterminatam, quàm materia 1^a, aut quàm anima rationalis, vel irrationalis. Sicut enim, si materia 1ª conjungatur huic animæ rationali ex utraque sit hic homo; ita, si istud animal, sive ista anima vivens sensitiva tantum, conjungeretur cum hac anima rationali tantum, & hæc utraque cum hoc corpore, fieret hic homo. Pro hujus clariori intelligentia

CCCCXIII. Adverte, per Deum produci posse 1° hanc animam viventem tantum. 2° hanc animam vegetativam tantum. 3° hanc animam sensitivam tantum: quidni & hanc animam rationalem tantum; & denique hanc animam irrationalem tantum? Ratio nostra est 1° quia in eo nulla apparet repugnantia, 2° quia sicut gradus substantiæ possibilis, sub præcisione ab hæcitate & secundum se spectatus, modò producit paucioribus, ut in Michæle, modò pluribus, ut in Petro, Differentiis contrahentibus essentialibus identificatus; ita similiter anima possibilis potest modò paucioribus, ut in hac arbore, modò pluribus, ut in Petro, Differentiis contrahentibus essentialibus identificata produci; ac proinde, modò identificata vitæ tantum; modò vitæ & vegetativitati, modò vegetativitati tantum, & sic de aliis: nam, si anima possit produci sinè Differentiis contrahentibus & inferioribus, quibus in alio ente identificata est; poterit & sinè superiorum aliqua, cui in alio ente etiam identificata est: quia anima non videtur ex natura sua habere majorem connexionem cum una Differentia ex illis, quàm cum alia.

CCCCXIV. Ad 2^{am} probationem majoris pro 1ª parte Respondeo negando sequelam: non enim ex eo, quod hæc materia 1ª modò conjuncta cum hac anima rationali; modò cum hac anima irrationali, possit esse hic homo vel hoc brutum successivè; sequitur illam posse esse successivè aliud, quàm fuerit essentialiter; nam sive in composito, sive extrà, semper manet essentialiter eadem materia; licet, adveniente hæc vel illà formâ & unione, sit hic homo, vel hoc brutum inadæquatè essentialiter. Idem dic de hoc animali, sive de hac anima vivente sensitiva tantum, in proposito, adveniente hæc vel illà anima rationali vel irrationali tantum, & corpore. Ad id verò, quod subjungitur, sic posse fieri transitum de Specie ad Speciem, duas Species in unam coalescere, &c. patet omnino esse falsum: nam neq; hæc materia 1^a, neque hæc anima mutat Speciem per hoc, quòd modò in uno composito; modò in alio sit: neque per hoc, quòd hoc corpus & hæc anima faciant hunc hominem, coalescunt in unam Speciem; licet una Species completa ex illis remanentibus in sua Specie incompleta & ab invicem inadæquatè realiter distinctis, fiat una tertia completa. Vnde nostra Responsio multum distat ab hæresi Eutyctetis, sive Eutyctianismo, docente naturam humanam & Divinam in Christo factas unam realiter, per commutationem & de-

H

sitionem.

sitionem utriusque in tertiam; cui nihil simile hic docemus; sed e contra, utramque realiter distinctam remanere, & facere hunc hominem v.g. prout docet & definit Lateran. Cap. *Firmiter. Christum esse unam in Duabus Naturis Personam: Numquam*, ut docet Calchedonenfe contra præfatum Eurychetem, *sublatâ Differentiâ Naturarum propter unionem*.

ccccxv. Instabis, ad hoc, ut hoc animal sive hæc anima vivens sensitiva tantum, foret hic homo, vel hoc brutum, simul cum cæteris compartibus; deberet informari hæc animâ rationali vel irrationali; & illâ informata conjungi corpori; sed hoc nullus admiserit, ergo, &c.

ccccxvi. Probatur minor, quia utraque anima, rationalis & irrationalis, dicit in suo conceptu hoc animal, sive hanc animam viventem sensitivam; unde si hæc anima vivens sensitiva informaretur hæc animâ rationali, vel irrationali, poneretur secundò in eo, quod cum corpore componeret, quod est superfluum; & anima esset forma sui ipsius, quod est absurdum, ergo, &c.

ccccxvii. Respondeo, admissâ maiore, negando minorem; ad ejus probationem Respondeo, animam quidem rationalem hominis aliquandò existentis dicere in suo conceptu hoc animal, juxta illud 8ª Synodi Constantinop. Generalis 4. *Apparet, quosdam id temporis in tantum impietatis venisse, ut duas in homine animas imprudenter dogmatizent, quos omnes, & similia sentientes, cum veteris, & novum Testamentum, & omnes Ecclesia Patres unam animam in homine rationalem asseruerint, Sancta Universalis Synodus anathematizat*. Vnde puto oppositam doctrinam esse erroneam, quidquid dixerit Percirali b. 4°. in Genes. Nihil tamen simile de anima rationali aliis hominis merè possibile, vel saltem de anima irrationali à SS. Patribus dictum, & multò minus ab Ecclesia definitum, legitur: imò communis est doctrina Medicorum & Aristotelis lib. 2°. *De generat. animalium*, foetum 1° vivere animâ sive vitâ plantæ; postea vitâ animalis, & tandem vitâ hominis. Vnde docuerunt Philopponus, & verisimiliter Okam Quodlib. 2°. in homine esse tres animas realiter distinctas; vegetativam scilicet, sensitivam & rationalem: quod de alio homine merè possibili, & fortè de bruto existente, sic ut in illo sit anima vegetativa tantum, sensitiva tantum & boativa tantum v.g. verè puto: (de quo in Libris de Anima) de homine verò aliquando existente, erroneum, propter Authoritatem Ecclesiæ & SS. Patrum. Vnde patet ad Instantiâ; nempe, hanc rationalem animam merè possibilem, & aliam ab extituris aliquando in hominibus, & fortè hanc animam irrationalem de facto existentem, non dicere in suo conceptu hoc animal, sive hanc animam viventem sensitivam; ac proinde si illa hanc informaret & simul cum corpore componeret, vel hunc hominem, vel hoc brutum, anima sensitiva non secundò, sed semel duntaxat poneretur in hoc homine, vel hoc bruto.

ccccxviii. Urgebis: saltem in eodem composito essent duæ animæ; sed hoc est superfluum, ergo, &c.

ccccxix. Respondeo distinguendo maiorem, saltem in eodem composito essent duæ animæ ejusdem rationis, completæ, totales, & non subordinatæ, nego maiorem. Diversæ rationis, incompletæ, partiales & subordinatæ, concedo maiorem: sed id non est magis absurdum & superfluum, quam quod in eodem corpore sint plures formæ

partiales ossis, carnis, nervi, &c. uni totali subordinatæ, prout de facto naturaliter esse, communius admittitur. Nos autem solum dicimus, id esse merè possibile, per Divinam potentiam (cui nihil finè evidenti contradictione negandum est) non repugnare, &c.

SOLUTIO III.

ccccxx. Respondeo 3° negando maiorem pro 2^a parte, videlicet quod non repugnaret. Ad ejus probationem Respondeo, quod repugnaret ratione negationis communicabilitatis huic homini, vel huic bruto, immediatè fundatæ in objectiva & reali Physica entitate hujus animalis; quæ cum sit intrinsecè indivisibilissima, est indivisibilissimè intrinsecè hoc animal; nec intrinsecè habet aliquid, quod illam negationem fundet, & aliud, quod illam non fundet, ut patet. Vnde licet fortè argumentum illud pro parte ista vim habeat contra Scotistas & Thomistas, contra nos tamen nihil virium habet.

ccccxxi. Dices, ista anima sensitiva tantum, & hæc anima sensitiva hujus animæ rationalis existentis, non sunt ejusdem rationis sive Speciei, ergo ista anima sensitiva tantum, non est Genus immediatè individuatam à parte rei. Probatur consequentia, quia Genus illius non est contrahibile per Differentiam aliquam specificam, sive prædicabile ut pars materialis, quod requiritur ad Genus immediatè individuatam à parte rei. Probatur antecedens 1°. quia illa identificator soli hæceitati; hæc verò etiam rationalitati. 2° quia ista anima sensitiva tantum, dicit sensitivum, cui repugnat ulterior Differentia specifica; anima verò sensitiva hujus animæ rationalis existentis, dicit sensitivum, cui non repugnat ulterior Differentia specifica, ergo non sunt ejusdem rationis. Sumitur ex Doctissimis PP. nostris Complut. Disp. 6. de Specie q. 3.

ccccxxii. Respondeo negando antecedens, ad ejus probationem 1^{am} Respondeo (præterquam quod dici possit, gradum possibilem superiorem, talem esse, ut divisim identificari possit Differentiis specificis, vel individualibus tantum: unde corrui totum argumentum; quod videtur falso supponere, dari gradum communem indivisum & intrinsecè unum contrahibilem ad hominem & brutum v. g. cum tota plurium in gradu communi unitas & indivisio sit ab intellectu; ut Disp. 2^a vidimus, & natura una, non sit ex parte objecti identificabilis aliis; quàm Individuo, cui de facto ex parte objecti identificata est) gradus superiores non diversificari essentiâ sive Specie penes hoc, quod pluribus vel paucioribus Differentiis contrahentibus identificentur, vel non identificentur: quia Differentiæ contrahentes sunt extrâ essentiam illius, quod contrahitur. Deinde, si gradum superiorem identificari hæceitati tantum, & identificari rationalitati & hæceitati, faciant gradus diversæ rationis; identificari viventi vegetativo tantum & hæceitati, ut in arbore, & identificari viventi vegetativo sensitivo & hæceitati, ut in hoc embione, vel viventi vegetativo sensitivo rationali & hæceitati, ut in Petro, facient gradum corporis Specie distinctum & diversæ rationis in hac arbore, & hoc embione, & Petro; & gradum animalis in hoc embione & Petro, quod cavebunt Adversarii.

ccccxxiii. Ad probationem 2^{am} antecedentis distinguo, hæc anima sensitiva tantum, dicit sensitivum, cui repugnat ulterior Differentia specifica,

ex repugnantia quadam in gradu communi fundata, nego: quia omnis gradus communis huius animæ viventis sensitivæ tantum, reperitur in homine & bruto. Ex repugnantia quadam in gradu individuali sive hæccitate fundata, concedo: tota enim repugnantia est 1°, quia sensitivum in hac anima vivente sensitiva tantum, est indivisibiliter intrinsecè unum & idem cum hæccitate, cui repugnat fieri non tantum aliud numero, sed quidquid est in alio; ac proinde gradum specificum alius entis realiter distincti, quatenus ille est indivisibiliter intrinsecè unum & idem cum sua hæccitate. 2°, quia repugnat, hæccitatem unam fieri aliam, etiam in ipsorum sententia.

ccccxiv. Nec dicas, hinc fore ut duarum similiarum animarum hæccitates in eo conveniant, quod fundent repugnantiam ad hoc, ut identificentur supra sensitivum ulteriori Differentiæ specificæ; & à cæteris differant, quod illa non fundent talem repugnantiam. Quia etiam si hoc totum ultro admitteremus, non tamen sequeretur, illas hæccitates fundare Differentiam aliquam specificam, in qua convenirent inter se, & disconvenirent à cæteris (ut communiter obijciunt) alioqui Petreitas & Pauleitas etiam fundarent Differentiam specificam distinctam à rationalitate (contrà suos Authores, qui docent rationale in homine debere ita sumi, ut illi repugnet ulterior Differentia specifica) nam in eo convenirent, quod fundarent repugnantiam ad hoc ut identificentur Cajo & Titio, v. g. & à Cajo & Titio differant, quod ipsi non fundarent talem repugnantiam. Item in hoc convenirent, quod ipsi non fundarent talem repugnantiam ad hoc, ut identificentur, supra sensitivum, ulteriori Differentiæ specificæ, & in eo disconvenirent ab illis duabus animabus, de quibus antè, quod talem repugnantiam fundarent. Hinc

ccccxv. Colliges, Differentiam specificam distinctam ab hæccitate, non esse quodlibet prædicatum fundans convenientiam inter aliqua entia, & disconvenientiam ab aliis; sed prædicatum aliquod ex parte actus præseidentis, commune positivum, in quo multa individua inter se sub conceptu conveniunt, & à cæteris sub conceptu disconveniunt; hæccitas verò, & quidquid in hæccitate fundatur, non potest esse tale prædicatum; alioqui, quod est præcisißima ratio disconvenientiæ, esset ratio convenientiæ, quod intelligi non potest. Deinde falsum est, quod illæ hæccitates conveniant in

eo, quod fundent repugnantiam aliquam à se distinctam, sed sunt ipsissima repugnantia: & sicut sunt à se invicem intrinsecè summe distinctæ, ita nullatenus in illa repugnantia inter se conveniunt, sed summe disconveniunt.

ccccxvi. Obijciēs 2°. si posset unum Genus immediatè individuari à parte rei, posset quodlibet; si v. g. Posset dari hoc animal, quod nec esset hic homo, nec hoc brutum; posset dari hoc ens, quod nec esset realiter creatum, nec realiter increatum; nec substantia, nec accidens: item hæc substantia, quæ nec esset corpus, nec spiritus: hoc corpus, quod nec esset animatum, nec inanimatum: quæ sunt absurda, ergo, &c. Antecedens tenet ab omnimoda paritate rationis.

ccccxvii. Respondeo, 1^{am} sequelam esse falsam, cæteras veras, & sine absurdo admitti posse: si enim gradus entis possit produci realiter sine substantia, quidni & sine accidente: si substantia sine spiritu, quidni & sine corpore, & sic de cæteris; præsertim, si attendas ad hoc, quod Aristoteles & Medici, supra, doceant, illos gradus vegetativum, sensitivum & rationale, inter se realiter distingui, & consequenter alios superiores inter se, ut v. g. gradum entis à substantia, substantiæ à corpore, corporis à vivente, &c. quia videtur esse paritas inter hos & illos, & id aperte confirmat nostram sententiam, dum solum dicimus, talem distinctionem, (quam de facto in anima rationali & similibus negamus) dari saltem posse inter gradus entium mere possibilem, quod sine absurdo admitti potest, ut supra vidimus.

ccccxviii. Dixi 1^{am} sequelam esse falsam, quia illud Genus immediatè individuatum, vel esset Deus, vel esset immediatè individuatum à Deo? non 1um. quia Genus immediatè individuatum, est, saltem unà perfectione, mancum; Deus verò summe & in omni Genere entis perfectus. Non 1um, quia esse à Deo immediatè individuatum, est esse creatum à Deo? Vnde necessariò deberet esse aliquid creatum; præsertim cum inciperet esse realiter, & quidquid incipit realiter esse, necessariò realiter creatum sit. Deinde esse creatum, non ingreditur conceptum entis secundum se, sed entis creati tantum: & dum petimus, an Genus possit immediatè individuari; quærimus an Genus entis creati possit immediatè individuari, sic ut ipsa creatio simul concurrat.

DISPUTATIO QUARTA

De Specie.

DUBIUM I.

Quotupliciter accipitur Species, & quomplex sit.

RESOLUTIO I.

ccccxxix. **D**ico 1°. prætermisiss variis Speciei acceptionibus, tam grammaticalibus, quam Philosophicis: Species accipitur 1° Philosophicè, prout est correlativum Generis: cujus Porphyrius tres adfert definitiones, quæ vix aut nihil differunt; nec explicant naturam Speciei,

ut prædicabilis; sed ut est inferius quoddam Generis.

ccccxxx. Prima, Species est quæ sub assignato (id est, capite 2° definito) Genere collocatur. Secunda, Species est id quod subijciuntur Generi. Tertia, Species est de qua Genus hoc ipso quid est prædicatur. Ly Univerſale subauditum sub relativis quæ, quod, est Genus definiti; per quod excludit individuum; cætera tenent locum Differentiæ, per quæ excludit Differentiam; quia illa, nec sub Genere collocatur; nec ei subijciuntur, puta in recta linea prædicamentali; nec Genus de illa hoc ipso quid est, prædicatur. Quod verò Univerſale sit Genus definiti in allatis definitionibus, patet,